

vention og en rekommendation. Disse udkast var udarbejdet på grundlag af de af arbejdskonferencen i 1963 vedtagne konklusioner om samme emne og på regeringernes svar på de senere udsendte spørgeskemaer.

Under behandlingen i udvalget undergik bureauets udkast forskellige ændringer, hvoraf de vigtigste var en betydelig forhøjelse af ydelsernes størrelse. Ifølge bureauets udkast skulle ydelserne i tilfælde af fuld arbejdsudygtighed, henholdsvis fuld invaliditet for en forsørger med 2 børn andrage 50 pct. af den tidligere løn op til et vist maksimum. For en enke med 2 børn skulle ydelserne på samme måde udgøre 50 pct. af den tidligere løn. Under komiteens behandling af udkastet, blev der med en kneben majoritet vedtaget nogle ændringsforslag, hvorved de ovennævnte ydelser blev forhøjet til henholdsvis $66\frac{2}{3}$ pct., $66\frac{2}{3}$ og 60 pct.

Da Danmark som foran nævnt alene var stedfortrædende medlem af komiteen, havde den danske repræsentant i komiteen ikke anledning til at deltage i disse afstemninger.

De således af komiteen vedtagne forhøjelser af ydelserne ville ifølge foreliggende oplysninger ikke umiddelbart kunne opfyldes af mere end et fåtal af lande og fandtes i det hele at ligge på et så højt niveau, at det ville forhindre adskillige lande i at ratificere konventionen.

Ved den påfølgende behandling i konferencens plenarforsamling, blev der fremsat 2 ændringsforslag til disse satser fra henholdsvis arbejdsgivergruppen og en gruppe af regeringsrepræsentanter. Efter arbejdsgivergruppens forslag skulle satserne andrage 50 pct. og efter regeringsgruppens forslag henholdsvis 60 pct., 60 pct. og 50 pct. Det første ændringsforslag blev forkastet. Det andet ændringsforslag blev heretter vedtaget, idet såvel arbejdergruppen som arbejdsgivergruppen stemte for forslaget, der også fik støtte fra de fleste regeringsrepræsentanter, herunder Danmark.

Komiteen vedtog i øvrigt konventionsudkastet som helhed med 239 stemmer for og 6 imod, medens 65 undlod at stemme. Rekommendationen blev vedtaget med lignende stemmefordeling.

Konventionen og rekommendationen har følgende ordlyd:

Konvention nr. 121 om ydelser i anledning af tilskadekomst under arbejdet.

Den internationale Arbejdsorganisations generalkonference,

der er blevet sammenkaldt i Genève af Det internationale Arbejdsbureaus styrelsesråd, og som den 17. juni 1964 er trådt sammen til sin 48. samling, og

som er blevet enig om vedtagelsen af visse forslag med hensyn til ydelser i anledning af arbejdsulykker og erhvervsygdomme, der er optaget som 5. punkt på konferencens dagsorden, og

som har besluttet, at disse forslag skal tage form af en international konvention,

vedtager i dag den 8. juli 1964 følgende konvention, der betegnes konventionen af 1964 om ydelser i anledning af tilskadekomst under arbejdet:

Artikel 1.

I nærværende konvention

- a) omfatter udtrykket „lovgivning“ bestemmelser om social tryghed samt love og administrative forskrifter;
- b) betyder udtrykket „foreskrevet“ eller „nærmere bestemt“ fastsat ved eller i medfør af nationale love;
- c) omfatter udtrykket „industriel virksomhed“ alle virksomheder inden for følgende erhvervsgræne: mine- og stenbrudsvirksomhed, fabrikation, anlægsvirksomhed, elektricitets-, gas- og vandværker samt sanitære virksomheder, transportvirksomhed, lagerarbejde og samfærdsel;
- d) refererer udtrykket „uforsørgt“ sig til en tilstand af økonomisk afhængighed, som formodes at foreligge i nærmere bestemte tilfælde;
- e) omfatter udtrykket „uforsørgt barn“
  - i) et barn under den alder, hvor skolepligten ophører, eller under 15 år, såfremt skolepligten ophører ved en lavere alder; og
  - ii) et barn under en nærmere bestemt alder, der er højere end den under pkt. i) fastsatte, såfremt det pågældende barn er under uddannelse eller har en kronisk sygdom eller invaliditet, der gør det ude af stand til at ernære sig ved erhvervsmæssig virksomhed, medmindre den nationale lovgivning definerer det omhandlede udtryk som omfattende ethvert barn under en væsentligt højere alder end den i pkt. i) fastsatte.

Artikel 2.

1. En medlemsstat, hvis økonomi og sundhedsvæsen ikke er tilstrækkeligt udviklet, kan ved en